

SIEN

Donderdagavond, rond 23u... Pieter zet net de tv af en we willen gaan slapen als ik plots beseft dat ik eigenlijk al een tijdje terugkerende krampen heb. 'Ik heb weeën,' zeg ik verbaasd maar ineens vrij zeker van mijn stuk. De weeëntimerapp wordt erbij gehaald en inderdaad: wee: 45 sec, pauze: 2min15, mooi regelmatig. We zijn even sprakeloos, dié zagen we niet komen, ik ben nog geen 39 weken. 'Zal wel niks serieus zijn', opper ik nog, maar ik moet in een kussen bijten om de volgende wee te doorstaan. Ik loop ondertussen als een kip zonder kop rondjes in de living, het kàn nog niet, het is nog maar april, ik wil een mei-baby, misschien moet ik gewoon naar de grote wc? Pieter besluit toch de vroedvrouw te bellen omdat het hem wél serieus genoeg lijkt. En mijn ouders ook, dan kunnen ze Roos alvast meenemen. Ik foeter nog dat hij overdrijft, dat hij daar beter mee zou wachten tot na het onderzoek van de vroedvrouw. 'Ja, euh, mijn, euh, vrouw is aan het bevallen.' Pieter is helemaal van zijn melk en ik erger mij aan elk woord dat hij zegt. Gelukkig vindt hij het nog grappig en maakt hij weer één van zijn 1 minuut-filmpjes waar ik achteraf gezien heel gelukkig mee ben (op het moment zelf kon ik hem de kop inslaan). Ik hang ondertussen weer aan de 'toog' in de keuken en wandel tss twee weeën door rond de keukentafel. Openduur is mijn rondje nog niet eens af als ik alweer naar mijn gsm op tafel moet sprinten om 'start wee' in te drukken. Mijn pa komt Roos oppikken, wrijft me gauw over mijn rug en wenst mij veel courage. Een thuisbevalling vindt hij eigenlijk maar niks en ik ben dankbaar dat hij begrijpt hoe belangrijk ik het vind om hiermee door te gaan. Ik leg mij er intussen bij neer dat het echt wel is begonnen en excitement neemt het stilaan over. Rond middernacht is de vroedvrouw er, Severine, een jonge vrouw ik nog niet eerder heb gezien (ik ging haar normaal de dag erna ontmoeten op de praktijk). Ze luistert naar mijn verhaal, dat onderbroken wordt door hevigere weeën. Het klikt direct, al schaam ik me in het begin wat om mijn pijn voluit te tonen. Gezien ik tussendoor nog sta te zeveren en af en toe tijdens een wee zelfs nog kan praten, ga ik ervanuit dat het wel vals alarm is of op zijn minst nog niet echt bezig. Onderzoek wijst echter uit dat ik al bijna 4 cm heb! Holy cow, shit just got real. Ik vraag nog of het eventueel nog zou kunnen stilvallen voor een paar dagen (ik wou écht een mei-kindje), maar volgens haar zijn we echt wel goed vertrokken... We maken ondertussen alles klaar boven voor de bevalling, de slaapkamerverwarming staat echter af (en het raam open). Het zal een opgave worden om het daar in no time 25 graden te krijgen (iets wat we de komende week eigenlijk eens gingen testen). Terwijl Pieter een extra matras naar de slaapkamer sleurt, besluiten Severine en ik dat we de weeën gaan opvangen in bad. Daar in de badkamer is het altijd sauna-warm en als ik goed geïnstalleerd in bad zit, komt Pieter puffend en zwetend binnen v te sleuren met die matras. Hij klaagt over de warmte en de te zware matras terwijl ik een wee wegpuf. Ik kijk hem eens aan van 'Gàst...'. Waarop hij knalrood wordt en zich excuseert. Ondertussen heb ik een goeie houding gevonden om de weeën op te vangen: ik duw mijn voeten af tegen de badrand en houd met beide armen de rand van het schuine zitstuk achter mij vast. Ik adem heel diep in als de wee aankomt en blaas frisse lucht uit over mijn buik. Dit werkt echt geweldig goed, de weeën worden langer en sterker, maar ik kan ze zo de baas houden. Achteraf merkten we wel dat ik de rubberen aanhechtingsrand van het schuine zitstuk volledig friet

vaneen heb getrokken 😊 Stiekem erger ik me ook wel wat aan het gebabbel van Pie & Severine, ik wil wat rust. Ook het feit dat de slaapkamer geen 25gr wordt, windt me op. Badkamer it is then. Ik zit hier wel goed in bad en laat er nog wat warm water bijlopen. Rond 2u30 zit ik aan nog maar 5 cm, ik ben een beetje teleurgesteld, had écht verwacht dat het meer zou opleveren. Waarom zijn mijn vliezen nog niet gebroken? Boe aan iedereen die zei dat het bij een tweede sneller gaat. Roos was ik er al vanaf, foeter ik, dat duurde maar 1u45! De vroedvrouw voelt mijn bui aan en we besluiten dat iedereen wat gaat rusten. Zij installeert zich beneden in de zetel en Pieter sleurt een schommelstoel naar de badkamer om wat in te dutten. De rust werkt en nog geen uur later, begint mijn buik samen te trekken. Dit herken ik en Pie blijkbaar ook want die loopt de trap al af. De vroedvrouw komt halfslaperig naar boven, ruim 8cm, ze voelt het niet meer zo goed. Ze belt de 2e vroedvrouw op en zet alles klaar voor de bevalling. Het is 3u40 en plots brul ik het geluid der geluiden: dé oerkreet. Ze komt van diep uit mijn lijf, alles trekt en spant, ik kantel op mijn linkerzij in een bolletje, roep dat ik niet meer kan en kan plots de drang om te duwen niet meer houden. Ik voel het hoofdje duidelijk komen en brul het uit. Wàt de vroedvrouw ook zegt (het bleek 'nu even puffen, niét persen' te zijn), ik hoor het niet en als een raketje schiét Sien eruit. Samen met haar geboorte breken de vliezen, wat zorgde voor een zeer mooi beeld ve baby'tje omgeven door in het water fladderende vliezen, net doorzichtige bloemblaadjes (in mijn hoofd toch, volgens Pieter was de realiteit minder romantisch). Ze huilt van zodra ze uit het water is en ik herken weer ineens haarscherp dat gevoel van dat glibberende pasgeboren beebje op je lichaam. 4:06: Sien Willems is geboren!! Beneden gaat de bel... de 2e vroedvrouw is gearriveerd, helaas, nét te laat ;) Ze begroet me meteen met een dikke knuffel, een proficiat en ik lig daar maar te stralen. Dit was zo... leutig 😊 De vroedvrouwen schieten in de lach als ik dat luidop zeg, maar het was echt zo! Ik zou al bijna durven zeggen dat ik nog eens wil :p